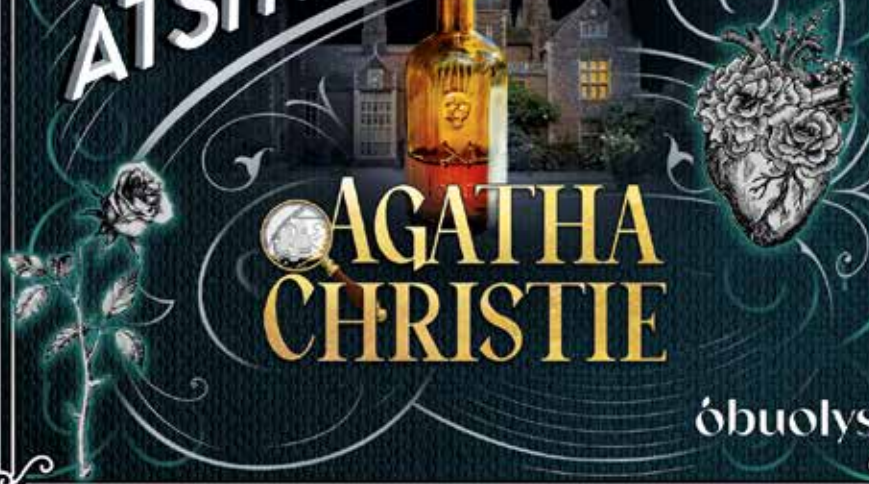

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

PASLAPTINGAS
ATSITIKIMAS STAILZE

AGATHA
CHRISTIE

óbuolys

AGATHA CHRISTIE

PASLAPTINGAS ATSITIKIMAS STAILZE

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

Iš anglų kalbos vertė
LAIMONAS INIS

PIRMAS SKYRIUS

VAŽIUOJU Į STAILZĄ

Didžiulis visuomenės susidomėjimas vadinamąja „Stailzo byla“ jau kiek atslūgęs. Vis dėlto ši istorija nuskambėjo taip plačiai, jog ir mano bičiulis Puaro, ir patys šeimos nariai paprašė manęs ją smulkiai aprašyti. Tikimės, jog tai pagaliau nutildys vis dar sklendančius skandalingus gandus.

Taigi trumpai išdėstysiu aplinkybes, kurioms susiklosčius tapau tų įvykių liudininku.

Buvau sužeistas fronte ir grįžau namo. Prasivartęs kelis mėnesius gerokai slegiančioje Konvalescento ligoninėje, gavau mėnesiuką atostogų. Kadangi neturėjau nei artimų giminaičių, nei draugų, sukau galvą, kur jas praleisti. Kaip tik tuo metu sutikau Džoną Kavendišą. Per kelerius metus buvome matęsi vos vieną kartą. Tiesą sakant, aš jo

praktiškai net nepažinojau. Džonas buvo vyresnis už mane penkiolika metų, nors tikrai neatrodė keturiasdešimt penkerių. Vaikystėje aš dažnai lankydavausi jo motinos dvare Stailze, Esekse.

Mudu pasišnekučiavom, prisiminėm senus laikus ir pagaliau Džonas pasiūlė man praleisti atostogas Stailze.

– Bus malonu vėl tave pas mus pamatyti – po tiek metų... – pridūrė jis.

– Kaip laikosi tavo motina? – paklausiau.

– O, puikiausiai! Turbūt žinai – ji vėl ištekęjo.

Bijau, jog nesugebėjau nuslėpti savo nuostabos. Misis Kavendiš, kuri ištekęjo už Džono tėvo, našlio su dviem sūnumis, prisiminiau kaip gražią, vidutinio amžiaus moterį. Dabar jai jau tikrai ne mažiau kaip septyniasdešimt. Prisiminiau, jog ji buvo energinga, valdinga asmenybė, mėgstanti šelpti vargšus, rengti labdaros mugės ir vaidinti „dosniąją ledi“. Taip, išties kilni ir pakankamai turtinga moteris.

Vasarnamį Stailze misteris Kavendišas įsigijo jų pirmaisiais bendro gyvenimo metais. Jis buvo visiškai po žmonos padu, taigi mirdamas dvarą ir didžiąją dalį turto paliko jai, gerokai nuskriausdamas abu savo sūnus. Tačiau pamotė jiems visada buvo dosni. Kai tėvas vedė antrą kartą, jie buvo dar vaikai, tad laikė ją savo tikrąja motina.

Jaunėlis Lorensas buvo jautrios sielos vaikas. Baigęs mediciną, jis netrukus metė gydytojo praktiką. Apsigyvenęs

dvare, Lorensas ėmė skrebinti plunksna, nors jo eilėraščiai niekada neturėjo pasisekimo.

Džonas kurį laiką dirbo advokatu, bet pagaliau irgi grįžo į kaimą – šmurkštelėjo tėvui po sparnu. Prieš dvejus metus jis vedė ir parsivežė žmoną į Stailzą, nors man atrodo, jog labiau norėjo gauti iš motinos didesnę dalį ir įsigyti nuosavą namą. Tačiau misis Kavendiš pati mėgo kurti planus ir tikėjosi, kad kiti prie jų prisiderins. Taigi šįsyk pinigų kapšas liko jos rankose.

Pastebėjęs, jog žinia apie antrąją jo motinos santuoką mane nustebino, Džonas geraširdiškai šyptelėjo.

– Supuvęs chamas! – sugriežė jis dantimis. – Sakau tau, Hastingsai, gyvenimėlis mums gerokai apkarto. O Eva... Prisimeni Evą?

– Ne.

– A-a, tikriausiai ji dar tada pas mus negyveno. Eva – motušės įgaliotinė, dešinioji ranka, Barbė šimtadarbė! Tikras auksas, ta moterėlė! Nebe jauniklė ir ne gražuolė, bet namuose nepakeičiama.

– Tu užsiminei apie...

– Ach, taip, tas tipas! Vieną gražią dieną jis tarsį iš dangaus nukrito – pareiškė esąs Evos antros eilės pusbrolis ar kažkas panašaus, nors ji, regis, nepernelyg apsidžiaugė šia giminyste. Iš karto matėsi, kad tas žmogysta, apžėlęs didžiule juoda barzda ir bet koku oru mūvįs nukleiptus odinius pusbačius, jai

visiškai svetimas! Bet va motušėlei jis kaipmat krito į akį, tai ir priėmė jį savo sekretorium. Juk žinai, kaip ji laksto per šimtus labdaros bendruomenių?

Aš linktelėjau.

– O per karą tie šimtai, žinoma, virto tūkstančiais. Aišku kaip dieną, jog tas atėjūnas jai buvo labai naudingas. Vis dėlto, kai po trijų mėnesių ji staiga paskelbė apie savo sužadėtuves su Alfredu, ši žinia mus trenkė kaip perkūnas iš giedro dangaus! Juk tas tipas mažiausiai dvidešimt metų už ją jaunesnis! Ir kvailas suprastų – jam rūpi tik jos pinigai. Bet ką padarysi... Ji pati sau ponია, taigi ėmė ir ištekėjo!

– Taip, situacija sudėtinga jums visiems.

– Sudėtinga? Tai tiesiog košmaras!

Štai taip atsitiktinumas lėmė, kad po trijų dienų aš išlipau iš traukinio Stailzo Sent Meri, absurdiškoje, mažoje stotelėje, nežinia kodėl išdygusioje tarp žalių laukų ir kaimo kelelių. Džonas Kavendišas manęs laukė perone ir nusiųdė prie automobilio.

– Po motušės pasivažinėjimų benzino liko vos lašas kitas, – tarstelėjo jis.

Stailzo Sent Meri kaimelis buvo maždaug už poros mylių* nuo mažosios stotelės, o Stailzo dvaras buvo per mylią į kitą pusę nuo jos. Buvo rami, šilta liepos pradžios diena. Žvelgiant

* 1 mylia – 1 609 m (*vert. past.*).

į tylias vidudienio saulėje žaliuojančias Esekso lygumas, sunku patikėti, jog ne taip toli siaučia siaubingas karas. Pasijutau, tarsi staiga patekęs į kitą pasaulį. Mums sukant pro vartus, Džonas tarė:

– Bijau, kad tau čia nuo tylos ims spengti ausyse.

– Mano bičiuli, kaip tik šito aš ir noriu.

– Ką gi, puiku, jei ketini šiek tiek padykinėti. Aš du kartus per savaitę užsiiminėju su savanoriais ir padedu darbuotis fermose. O žmona nuolatos plūkiasi laukuose. Kasdien keliasi penktą ryto ir iki priešpiečių melžia karves. Būtų pasiutusiai smagus gyvenimėlis šitaip suktis savo ūkelyje, jei ne tas Alfredas Ingltorpas!

Staiga jis spustelėjo stabdį ir pažvelgė į laikrodį.

– Gal dar spėtume paimti Sintiją. Nors ne, ji jau bus išėjusi iš ligoninės.

– Sintiją? Tai tavo žmona?

– Ne, mano motinos globotinė, jos mokyklos draugės dukra. Sintijos motina ištekėjo už nešvariais darbeliais užsiiminėjančio advokato. Jam nusigyvenus, mergina liko be skatiko. Mano motina panūdo pagelbėti, ir štai Sintija jau beveik dvejus metus pas mus. Jis dirba Tedminsterio raudonojo kryžiaus ligoninėje, už septynių mylių.

Džonui tariant paskutiniuosius žodžius, mes sustojome priešais dailų senovišką namą. Gėlių klomboje plušėjusi moteris storo tvido sijonu mums prisiartinus atsitiesė.

– Ei, Eva, o štai ir mūsų sužeistasis didvyris! Misteri Hastingsai, čia mis Hovard.

Mis Hovard spustelėjo man ranką taip nuoširdžiai, jog vos neaihtelėjau. Vaiskiai mėlynos akys, saulėje įdegęs veidas – ji atrodė maloni maždaug keturiasdešimties metų moteris, sordraus, kone vyriškai griausmingo balso, apkūni, storomis, tvirtais guminiiais batais apautomis kojomis. Tarsi perduodama telegramą ji sutratėjo:

– Tos piktžolės dygsta kaip pasiutusios. Tik spėk žiūrėti. Pristatysiu prie darbo ir jus. Verčiau jau pasirūpinti iš anksto!

– Man bus vienas malonumas jums padėti, – atsakiau.

– Na, jau nekalbėkit. Koks čia malonumas? Kad tik tikrai netektų stoti prie darbo.

– Kokia tu cinikė, Eva, – juokdamasis tarė Džonas.

– Na, kur šiandien gersim arbatą – viduje ar lauke?

– Lauke. Per daug graži diena, kad lindėtume namuose.

– Tai eime, užteks šiandien sodininkauti. Juk pasakyta: „Darbininkas vertas savo užmokesčio.“* Eime, atsipūsim.

– Ką gi, – maudamasi pirštines tarė mis Hovard.

– Gal ir jūsų teisybė.

Ji nuvedė mus už namo, kur didelio plataninio klevo paunksnėje stovėjo padengtas stalas. Nuo vieno iš pintų krėslų pakilo moteris ir žengė mūsų pasitikti.

* Žr. Luko 10:7; 1 Timotiejui 5:8 (*vert. past.*).

Džonas supažindino:

– Mano žmona. Hastingsas.

Niekada neužmiršiu to pirmojo įspūdžio, kurį man paliko Merė Kavendiš. Aukšta, liekna, skaisčios saulės kontūro apvesta figūra, nuostabiose gelsvai rusvose akyse rusenanti ugnis – akyse, kurios buvo nemaž nepanašios į jokios kitos mano kada nors sutiktos moters. Įspūdinga ramybė, kuri vis dėlto nenuslėpė siautulingos, nesutramdomos dvasios rafinuotai civilizuotame kūne. Visi tie dalykai gyvi mano atminty. Aš niekada jų neužmiršiu.

Ji pasveikino mane keliais maloniais žodžiais žemu, aiškiu balsu, ir aš atsisėdau į pintąją krėslą, be galo patenkintas, kad priėmiau Džono kvietimą. Misis Kavendiš įpylė man arbatos, ir po vienos kitos jos ramios pastabos ši moteris man pasirodė dar žavesnė. Be to, ji mokėjo išklaudyti, o dėmesys visada skatina pasakoti. Taigi aš paporinau keletą linksmų atsitikimų iš ligoninės gyvenimo, kurie, galiu pasigirti, didžiai prajuokino šeimininkę. Na o Džoną, kad ir koks jis buvo puikus vyrukas, vargu ar galėjai pavadinti įdomiu pašnekovu.

Tuo metu per praviras stiklines duris atsklido gerai pažįstamas balsas:

– Alfredai, po arbatos parašyk kunigaikštieniui, gerai? O dėl antros dienos ledi Tedminster aš parašysiu pati. Bet gal geriau tai padaryti sulaukus atsakymo iš kunigaikštienės? Jeigu ji atsisakys, ledi Tedminster galėtų dalyvauti atidaryme pirmą

dieną, o misis Krosbi – antrą. Dar reikia parašyti ir hercogienei... dėl tos mokyklos šventės.

Vyriškas balsas kažką sumurmėjo, paskui vėl suskardeno misis Ingltorp:

– Taip, žinoma. Po arbatos. Tu toks rūpestingas, mielas Alfredai.

Stiklinės durys prasivėrė dar plačiau, ir ant pievelės ištipteno graži žilaplaukė valdingo veido moteris. Jai iš paskos tarsi apsauginis žengė vyriškis.

Misis Ingltorp nuoširdžiai mane pasveikino:

– O, kaip malonu jus po tiek metų vėl pamatyti, misteris Hastingsai! Alfredai, mielas, susipažink – misteris Hastingsas. Mano vyras.

Aš smalsiai nužvelgiau „mieląjį Alfredą“. Šioje aplinkoje jis atrodė kaip iš kitos planetos. Nenuostabu, kad Džonas piktinosi jo barzda. Tokios ilgos ir juodos kaip gyvas nebuvau regėjęs. Ant nosies galo jam blizgėjo pensnė auksiniais rėmeliais, o veidas buvo keistai šaltas kaip akmuo. Man dingtelėjo, jog scenoje toks tipas atrodytų neblogai, bet realiaame gyvenime jis kėlė šiurpą. Negrabiai spustelėjęs ranką, Ingltorpas storu pataikaujančiu balsu sududeno:

– Malonu jus matyti, misteris Hastingsai. – Paskui, atsigręžęs į žmoną, pridūrė: – Emile, mieloji, ar tik nebus sudrėkusi pagalvėlė.

Kol jis demonstruodamas savo rūpestingumą keitė pagalvėles, misis Ingltorp susižavėjusi žvelgė į jį. Keista, kad tokia santūri moteris taip atvirai demonstravo savo emocijas!

Atėjus misterii Ingltorpui, visi pasijuto tarsi sukaustyti ir vos tramdė priešiškumą. Ypač savo jausmų neslėpė misis Hovard. Tačiau misis Ingltorp, regis, nepastebėjo nieko neįprasta. Ji buvo tokia pat plepi, kaip ir prieš daugelį metų – be paliovos tarškėjo, daugiausia apie savo organizuojamas artėjančias labdaros muges, kartais vis pasiklausdama vyro dienų ar datų. Šis visada buvo budrus ir dėmesingas. Nuo pat pradžių tas žmogus man labai nepatiko ir galiu pasigirti, kad mano pirmas įspūdis paprastai pasitvirtina.

Tuo metu, kai misis Ingltorp nususukusi kalbėjo Evelinai Hovard apie kažkokius laiškus, jos vyras savo saldžialiežuviu tonu kreipėsi į mane:

- Tai jūs profesionalus kariškis, misteri Hastingsai?
- Ne, iki karo tarnavau Loido agentūroje.
- Ir po karo ketinate ten grįžti?
- Galbūt. O gal imsiuos ko nors naujo.
- Merė Kavendiš palinko į priekį.
- O kokią profesiją jūs pasirinktumėte, jei galėtumėte vadovautis vien savo polinkiais?
- Na... kaip čia pasakius.

– Nejaugi neturite jokio slapto pomėgio? – mygė ji. – Papasakokit... Gal piešiate ar dar ką nors darote? Juk kiekvienas turi savo hobį, kartais net absurdišką.

– Jūs iš manęs juoksitės.

Ji nusišypsojo.

– Galbūt.

– Žinote, aš visada puoselėjau slaptą svajonę tapti sekliu.

– Tikrai? Kaip Skotland Jardas? Ar Šerlokas Holmsas?

– Būtent – kaip Šerlokas Holmsas. O jeigu rimtai, toks darbas mane be galo vilioja. Būdamas Belgijoje sutikau vieną žmogų, garsų detektyvą, kuris mane tiesiog uždegė. Tikrai šaunus vyrukas. Jis visuomet sakydavo, kad užtenka pasirinkti tinkamą tyrimo metodą ir tave lydės sėkmė. Kaip tik jo metodais ir remiasi mano sistema, nors aš, žinoma, juos gerokai patobulinau. Taip, tas seklys – mažas juokingas žmogutis, pasiutęs puošėiva, bet pasakiškai protingas.

– Mėgstu įdomius detektyvus, – prisipažino mis Harvord. – Nors daug prirašyta ir nesąmonių. Žudikas išaiškėja tik paskutiniame skyriuje. Tada visi netenka žado. O juk realiaame gyvenime nusikaltėlių suseka iš karto.

– Betgi daugybė nusikaltimų lieka neišaiškinti, – paprieštaravau.

– Aš turiu galvoje ne policiją, o nusikaltimo liudininkus. Šeimos narius. Jų neapmulkinsi. Viską žino.

– Vadinasi, – pralinksmedžės tariau aš, – jūs manote, kad, jeigu šalia jūsų įvyktų nusikaltimas, tarkim, žmogžudystė, iš karto atpažintumėte žudiką?

– Žinoma! Gal tik įrodyti tam pulkui teisėjų būtų sunku. Bet tikrai atpažinčiau. Aš tiesiog pajausčiau jį, vos tik jis prisitartintų.

– Tai galėtų būti ir „ji“, – patikslinau aš.

– Galėtų. Bet žmogžudystė – žiaurus nusikaltimas. Labiau asocijuojasi su vyru.

– Išskyrus nunuodijimo atvejį, – pasigirdo skardus misis Kavendiš balsas, privertęs mane krūptelėti. – Vakar daktaras Baueršteinas kalbėjo, kad medikai paprastai nežino retesnių nuodų, todėl begalės nunuodijimų apskritai lieka nepastebėti.

– Baik, Mere. Koks šiurpus pokalbis! – sušuko misis Ingltorp. – Jaučiuosi, tarsi jau būčiau po velėna. O štai ir Sintija!

Per pievelę lengvai liuoksėjo jauna mergina medicininės pagalbos savanorių uniforma.

– Kažkodėl šiandien, Sintija, grįžai vėliau. Susipažink – misteris Hastingsas. Mis Merdok.

Sintija Merdok buvo daili ir žvitra kaip gyvas sidabras. Ji numetė savo mažą uniforminę kepuraitę, ir ant pečių nukrito vėšlūs, banguoti kaštoniniai plaukai, kurie mane tiesiog pakrerėjo. Maža, balta rankutė grakščiai siekė arbatos puodelio.

Tetrūko tik tamsių akių su ilgom blakstienom, ir mergina būtų buvusi tikra gražuolė.

Sintija atsisėdo ant žolės, greta Džono. Kai ištiesiau jai lėkštę su sumuštiniais, ji žavingai nusišypsojo.

– Sėskit ant žolės ir jūs, – pakvietė. – Čia kur kas smagiau.

Aš mielai sutikau.

– Jūs dirbate Tedminsteryje, ar ne, mis Merdok?

Ji linktelėjo galvą.

– Taip, atlieku baudmę už visas savo nuodėmes.

– Vadinasi, jus gerokai pliekia? – šypsodamasis paklausiau aš.

– Bet aš privalau juos pamilti! – su pasididžiavimu sušuko Sintija.

– Turiu pusseserę, kuri irgi dirba slauge, – tariau. – Ir ji tų seselių bijo kaip velnio.

– Nieko nuostabaus. Žinote, misteris Hastingsai, jos tikrai siaubingos. Tiesiog siaubin-gos! Jūs net neįsivaizduojate! Bet aš, ačiū Dievui, ne slaugė – dirbu ambulatorijoje.

– Ir kiek žmonių jums teko nunuodyti? – šypsodamasis pasidomėjau.

Sintija irgi šyptelėjo.

– O, šimtus!

– Sintija, – kreipėsi į ją misis Ingltorp, – ar negalėtum man padėti parašyti keletą laiškų?

– Taip, žinoma, teta Emile.

Mergina kaipmat pašoko, ir toks elgesys man priminė, jog ji priklausoma nuo misis Ingltorp, kuri, kad ir kokia gera, neleidžia jai to užmiršti.

Šeimininkė atsigręžė į mane.

– Džonas parodys jūsų kambarį. Vakarieniaujame pusę aštuonių. Tokiais laikais, kaip dabar, nedera ilgai vakaroti. Mūsų bendrijos nario žmona ledi Tedminster, velionio lordo Abotsberio duktė, irgi taip mano. Ji sutinka su manim, kad reikia rodyti taupumo pavyzdį. Mes – tikra karo metų šeimyna. Čia niekas nepražūva – kiekvieną popieriaus skiautelę kišam į maišą ir siunčiam perdirbti.

Pritardamas aš palinksėjau galvą. Džonas nulydėjo mane į namą. Lipome plačiais laiptais, kurie šakojosi į dešinią ir kairią priestatą. Mano kambarys buvo kairėje, su langais į parką.

Džonas išėjo, ir po kelių minučių pamačiau jį per langą iš lėto pėdinantį pievele, susikibusį rankomis su Sintija Merdok. Išgirdau, kaip misis Ingltorp nekantriai pašaukė: „Sintija!“ Mergina krūptelėjusi leidosi bėgti atgal. Tuo metu iš už medžio išniro kažkoks žmogus ir neskubėdamas patraukė į tą pačią pusę. Tai buvo maždaug keturiasdešimties metų, itin tamsaus gymio, melancholiško švariai nuskusto veido vyriškis. Atrodė užvaldytas kažkokios aklos aistros. Eidamas jis kilstelėjo akis į mano langus, ir, nors buvo gerokai pasikeitęs

per tuos penkiolika metų, kai nesimatėme, aš jį atpažinau. Tai buvo jaunesnysis Džono brolis, Laurencijus Kavendišas. Mėginau atspėti, ką gi reiškia taip keistai paniuręs jo veidas. Tačiau veikiai, paskendęs savo reikaluose, jį užmiršau.

Vakaras praslinko gana smagiai. Tą naktį aš sapnavau mūsų lingąją Merę Kavendiš.

Rytas išaušo skaistus ir saulėtas. Nenustygau vietoje laukdamas maloniojo susitikimo, tačiau misis Kavendiš pamačiau tik per pietus. Ji pasiūlė man pasivaikščioti, ir mes nuostabiai praleidome laiką klaidžiodami po aplinkinius šilus. Grįžome apie penktą.

Vos įžengėme į didįjį prieškambarį, Džonas pakvietė mus į rūkomąjį. Iš jo veido kaipmat supratau, jog kažkas atsitiko. Mes nusekėme jam įkandin, ir jis uždarė paskui mus duris.

– Klausyk, Mere, atsitiko bjaurus dalykas. Eva susipyko su Alfredu ir ruošiasi išvažiuoti.

– Eva? Išvažiuoti?

Džonas paniuręs linktelėjo.

– Taip. Supranti, ji nuėjo pas motušę ir... O, štai ir ji pati.

Piktai suspaudusi lūpas, nešina mažu lagaminėliu, į kambarį įkaukšėjo mis Hovard. Ji atrodė įsiaudrinusi, ryžtinga ir pasirengusi susikibti su kiekvienu, kas tik pastos kelią.

– Bent jau iškløjau viską, ką manau! – pratrūko mis Hovard.

– Mieloji Evelina, šito negali būti! – sušuko misis Kavendiš.

Skaitykite likusius
254 iš **272** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Debiutiniame Agathos Christie detektyviniame romane „Paslaptingas atsitikimas Stailze“ laukia žmogžudystės, intrigos ir nepamirštamasis ekscentrikas Erkiulis Puaro.

Pasiruoškite persikelti į klasikinės Anglijos užmiesčio sodybą ir pasinerti į paslaptis, kurios sleidžiasi tarp jos sienų.

Pirmasis Agathos Christie romanas „Paslaptingas atsitikimas Stailze“ – rašytojos atsakas į sesers Madges iššūkį parašyti istoriją. Agatha priėmė iššūkį – taip gimė pirmasis romanas, kuriame veikia kultinis detektyvas Erkiulis Puaro.

Istorija prasideda, kai daktaras Hastingsas, sužeistas Pirmajame pasauliniame kare, grįžta atostogų į Angliją. Senas jo draugas Džonas Kavendišas pakviečia praleisti atostogas gražiajame Stailz Korte. Čia Hastingsas susipažįsta su Džono pamote poniu Ingltorp ir jos naujuoju sutuoktiniu Alfredu. Bėgdamas nuo Pirmojo pasaulinio karo baisumų netoli Stailz Korto įsikuria ir detektyvas Erkiulis Puaro. Misis Emilė Ingltorp – jo sena draugė. Kai Emilė Ingltorp randama nužudyta, o policijos tyrimas patenka į akliavietę, į pagalbą ateina Puaro – akylas belgų detektyvas, pasižymintis aštriu protu ir įdėmiu žvilgsniu į detales. Įtariamųjų daug ir visi jie turi savo paslapčių, kurias labai trokšta išaugoti, tačiau niekas negali pergudrauti Puaro, kai jis pasitelkia nepaprastus savo „pilkųjų ląstelių“ sugebėjimus.

„Paslaptingas atsitikimas Stailze“ – intriguojantis detektyvas, kuris privers skaitytojus spėlioti iki pat romano pabaigos. Dėl meistriško pasakojimo ir gudrių sužeto vingių ši knyga tapo tikra paslapčių žanro klasika, o Agatha Christie pelnė detektyvo karalienės titulą.

Nesvarbu, esate ilgametis Agathos Christie kūrybos gerbėjas ar tik pradėdote domėtis jos kūryba, „Paslaptinga atsitikimas Stailze“ privalo perskaityti kiekvienas paslapčių mėgėjas.

Vaizduotė – geras tarnas, bet blogas šeimininkas. Paprasčiausias paaiškinimas visada teisingiausias.

– Erkiulis Puaro

Agatha Christie – visų laikų daugiausia publikuojama autorė, kurios knygų tiražas pralenkė tik Bibliją ir W. Shakespeare'o leidimai. Jos knygų parduota daugiau nei milijardas egzempliorių anglų kalba ir daugiau nei milijardas užsienio kalbomis. Detektyvo karalienė mirė 1976 m., po šešių dešimtmečių trukusio vaisingo kūrybinio darbo.

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-636-6

Grožinė literatūra > Klasikinis detektyvas

Vietinė spauda, 10 spalvų iliustracijų

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS